

פרק ראשון

פרויקט אסטרונומי

יוֹכָבֶד קִיסָר הִנִּיחָה אֶת רֹאשָׁהּ עַל שִׁלְחָן הַכְּתִיבָה שְׁלֶה, וְטָמְנָה אוֹתוֹ בֵּין שְׁתֵּי יָדֶיהָ. "זֶה כָּל כָּד מְרָגִיז לִהְיוֹת שׁוֹב בְּבֵית הַסֵּפֶר," נֶאֱמָנָה וְקוֹלָה נִשְׁמָע עָמוּם מִבֵּין זְרוּעוֹתֶיהָ.

"זֶה יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר מְרָגִיז," צִינָה זֶהְבֶּה קִיסָר, כְּשֶׁהִיא מְשַׁרְבֶּטֶת צִיור שֶׁל שְׁמֹלֶת שׁוֹשְׁבִינָה עַל עֲטִיפַת מַחְבֶּרֶת הַחֲשָׁבוֹן שְׁלֶה. "זֶה..." הִיא לִכְסָנָה מִבְּטָה לַעֲבֹר מְנוֹרַת הַפְּלוֹרוֹסֶנֶט, תָּרָה אַחֵר הַמֶּלֶךְ הַמִּתְאַיֶּמָה אֲשֶׁר תִּבְטָא הֵיטֵב אֶת הַרְגָּשָׁתָה. לְבִסּוֹף מִצָּאָה אֶת הַמֶּלֶךְ הַנִּכְוָנָה: "זֶה פָּשוּט נוֹרָא וְאִים."

כָּל הַדְּבָרִים הַטּוֹבִים מְגִיעִים לְבִסּוֹף אֶל סִיּוּמָם, וְחִפְשֵׁת הַפֶּסַח הַנִּפְלָאָה שֶׁל מִשְׁפַּחַת קִיסָר בְּבֵית הַהֶאֱרָחָה "פְּגִינַת הָהָר" לֹא יֵצֵא מִכָּלל זֶה. בְּמִשָּׁךְ שְׁבוּעָה אֶחָד נִהְנוּ כָּל־מַעֲוֹלָם חֲדָשׁ וּמִפְלָא שֶׁל חַיִּים בְּחִיק הַטֶּבַע, תְּכֵנִיּוֹת מְרִתְקוֹת וְהִרְפָּתְקָאוֹת מְעַנִּינוֹת. אָבֵל כָּעַת הִזָּה עֲלִיהֶם לַחֲזֹר לְמִסְלֹל הָרָגִיל: שְׁעַת יְקִיצָה מְקַדָּמַת בִּבְקָר, אֲרִיזוֹת אַרוּחוֹת עֶשֶׂר וְשַׁעוּרֵי בֵּית שְׁאִין לָהֶם סוּף. עֲבוֹר בְּנוֹת הַחֲמִישִׁיָּה נִמְשָׁךְ הַבֶּקֶר הַזֶּה וְנִמְשָׁךְ לֹלֵא קָץ, וְכִשְׁיִשְׁבוּ וְצָפוּ לַשַּׁעוּר הַבָּא, דָּבָר אֶחָד הִזָּה בְּרוּר: הַחֲזָרָה לַעֲוֹלָם הַיָּשׁוֹן שֶׁלָּהֶם לֹא הִיָּתָה פְּשׁוּטָה וְלֹא מִשְׁמַחַת.

"אתן יכולות להאמין שרק לפני שלשה ימים היה עדן פסח, ואנחנו היינו בפסגת חלומותינו?" נאנחה רבקה, הגדולה מבנות החמישיה (ובאפן כללי האחראית מביניהן). היא הביטה סביב לעבר אחיותיה, ופתאום הפסיקה להאנח והקדירה את פניה לעבר אחותה. "באמת, יוכי, אני יודעת שאת מצברחת בדיוק כמוני, אבל אל תשבי כל כך חסרת אונים. זה נורא לראות אותך כך."

כמו תמיד, התעלמה יוכי מהערתה של אחותה. אף על פי שהיתה הנמרצת והפעילה ביותר מכל בנות החמישיה ותמיד חפשה הרפתקאות, כרגע נראתה כמו בלון שניצא ממנו האויר, בלה רפויה ורופסת. היא הרימה את ראשה, פקחה עין אחת והציצה לעבר השעון הגדול שהיה תלוי מעל ללוח הכתה. "גבירותי, שאלה, "שמען לב מה השעה?"

"כן, השעה היא רק אחת... אני חושבת שלמדנו די להיום. אולי גלך הביתה?" שאלה זהבה, הנאה ביותר מבנות החמישיה, כשהיא מציצה לתוך מראה קטנה שהיתה מחברת לקלמרה.

"השעה אחת... רק אחת... אוי, רק אחת..." זמזמה לעצמה יוכי, מנענעת את ראשה בצער.

"האם זה שיר מהקלטת החדשה של שרה'לה?" שאלה רבקה. "לא, השיבה יוכי, "רק חשבתי לעצמי מה היינו עושות לו היינו כרגע שוב ב'פנינת החר'."

"תודה רבה לך, יוכי, התלוננה כעת רבקה, "עכשו אני באמת יכולה להתרגז רק מלחשב כיצד זכלתי להנות לו הייתי מטילת כעת באזור החרים ליד 'פנינת החר'."

"אני הייתי קופצת לתוך סירה ונהנית מיום של שיט מקסים באגם, "הרהרה בקול דיני, השקטה יותר מבנות החמישיה.

"וְאַנִי הָיִיתִי שׁוֹקֵלֶת בְּדַעְתִּי אִם לְבַחַר עֹיֶגֶת מוֹס שׁוֹקוֹלָד אוֹ עֹיֶגֶת קָרִם תּוֹתִים לְאַרוּחַת הַצְהָרִים, "נֶאֱמָרָה יוֹכִי, מְלַקֶּקֶת אֶת שְׁפָתֶיהָ רַק לְמַחֲשָׁבָה עַל הָעוֹגוֹת.

"לָמָּה זֶה הָיָה צָרִיךְ לְהִגְמִר?" גָּנְחָה זְהָבָה, "לָמָּה כָּל הַדְּבָרִים הַנִּפְלְאִים וְהָאֲגָדִים חִיבִים לְהִסְתִּים, וְלָמָּה אֲנַחְנוּ תִּמְיֵד מוֹצְאוֹת אֶת עַצְמָנוּ שׁוֹב כְּאִן בְּבֵית הַסֵּפֶר? לָמָּה? לָמָּה?" הִיא שָׁאַלָה מִבְּלִי לַפְּנוֹת לְאַף אַחַת בְּאֶפֶן אִשִּׁי.

דִּינִי, אֲשֶׁר עָזְרָה בְּדִיוֹק אִז לְתִקּוּן לַפֶּתֶר בְּעֵינָה מְסַבֶּכֶת בְּחֻשְׁבוֹן, הִפְסִיקָה לָרַגַע וּפְנָתָה לְאַחִיוֹתֶיהָ הָאֲמֻלּוֹת: "בְּאַמּוֹת, אֵל תְּהִינָה כְּאֵלָה מְסֻכּוֹת. בֵּית הַסֵּפֶר הוּא לֹא גְרוּעַ כָּל כָּךְ, "אָמְרָה בְּמוֹרֶת רוּחַ.

"גַּם עֲכָבְרִים שְׁמֻטִּילִים בְּבֵיתָם לֹא דָבָר גְּרוּעַ כָּל כָּךְ, אֲבָל אֲנִי יְכוּלָה לְחִיוֹת הֵיטֵב גַּם בְּלַעֲדֵיהֶם, "עֲנָתָה יוֹכִי תְּשׁוּבָה נִמְרָצָת. רַבָּקָה וְזְהָבָה חִיכוּ בְּהִסָּכְמָה, אֲבָל תִּקּוּן נִרְאָתָה מְהֻרָּהֶרֶת.

"אִיךְ הָיִיתָ מְרַגִּישׁוֹת, "שָׁאַלָה, "לֹו הָיָה בָּא לְכָאן מִלֵּאָךְ מִשְׁמִים וּמוֹדִיעַ לָכֵן שָׁאֲתָן יְכוּלֹת לְבִלּוֹת אֶת כָּל יְמֵי חַיֵּיכֶן מִכָּאן וְלִהְבֹּא בִּפְנִינֵת הַהָר?"

"אִיךְ הָיִינוּ מְרַגִּישׁוֹת?" הִתְפַּרְצָה יוֹכִי, מוֹשֶׁכֶת אֶת תְּשׁוּמַת לִבָּן שֶׁל שָׂאֵר בְּנוֹת הַכֶּתֶה, "זֹו שָׁאַלָה דִּי טַפְּשִׁית, תִּיקִי. וְדַאי שֶׁהָיִינוּ מְרַגִּישׁוֹת בְּעֵנִים."

"כְּמוֹ חִלּוּם, "הִתְפַּיְטָה זְהָבָה.

"חִלּוּם נִפְלֵא, "הוֹסִיפָה רַבָּקָה.

תִּקּוּן בְּהֶתֶה בְּהוֹן דָּרָךְ עֲדֻשׁוֹת הַמִּשְׁקָפִים הָעֹבּוֹת שָׁלָה. תִּקּוּן, אַחַת מִבְּנוֹת הַחֲמִישִׁיָּה, הָיְתָה עֹוֶרֶת כְּמַעַט לְחִלוּטִין, בְּעֵלֶת יְכָלֶת רֵאִיָּה מְגַבֶּלֶת בְּאוֹר, וְלֹא יְכָלֶת רֵאִיָּה כָּלֶל בְּחֻשָּׁךְ. לְמִרוֹת מְגַבֶּלוֹתֶיהָ יַחוּזָה תִּקּוּן בְּאִפִּי

חֶזֶק, אֲשֶׁר סִיעַ בִּידָהּ לִהְיוֹת שְׂתַפָּח מְלָאָה בְּחַיִּיהָן הַתּוֹסָסִים שֶׁל אַחֲיוֹתֶיהָ.

"חֲפָשָׂה," הִיא הַמְשִׁיכָה, "כָּל יוֹם, כָּל הַיּוֹם. רַק חַיּוֹת וְהִנָּאוֹת, אַרְוֹחוֹת וְטִיּוֹלִים. בְּלִי אֹר וְצֶל, בְּלִי עֲלִיּוֹת וּמוֹרְדוֹת, בְּלִי אֶתְגָּרִים...."

"בְּלִי עֲבוּדוֹת כְּתָה וְשַׁעוּרֵי בֵּית," הוֹסִיפָה זָהָבָה.

"בְּלִי עֲבוּדוֹת בֵּית וְשִׁמְרָה עַל הַקְּטָנִים," אָמְרָה יוֹכִי.

"אֲבָל גַּם בְּלִי מִטְרוֹת וְהַשָּׁגִים...." צִינָה דִּינִי.

"בְּלִי לְהַדִּיחַ כָּלִים!" קָרְאוּ רַבָּקָה וְיוֹכִי בְּיַחַד.

תִּקְוָה שֶׁחֲקָה בָּעֵט שְׂבִידָהּ, מְסוֹבֶבֶת אוֹתוֹ מֵצֵד לְצֵד. "יֵשׁ לִי תִאֲוָרָה שֶׁהֵייתִי רוֹצָה שֶׁתִּחְשַׁבְנָה עָלֶיהָ. אֲתָן יְכוּלוֹת לְהַסְכִּים אִתִּי אוֹ לְהַתְנַגֵּד לְדַעֲתִי. אֲנִי חוֹשֶׁבֶת שֶׁהַסָּבָה הָעִקְרִית שֶׁכִּלְנוּ נֶהֱנִים כָּל כֶּךָ מִחֲפָשָׂה הִיא מִכִּיּוֹן שֶׁאֲנִיחֵנוּ מִחֲלִיטִים לְהִנּוֹת מִמֶּנָּה. אֲנִיחֵנוּ מִנְסִים לְהַפִּיק אֶת הַמְקַסִּימוֹם שֶׁנִּתֵּן מִהָאֶפְשָׁרִיּוֹת הָעוֹמְדוֹת בְּפָנֵינוּ בְּחֲפָשָׂה. כְּמוֹ לְמַשֵּׁל – שֵׁיט בְּאֵגִם...."

"הוּא, הָאֵגֶם! בְּאֵמֶת הָיִית חֲסִיבָת לְהַזְכִּיר אֶת הָאֵגֶם?" יִלְלָה יוֹכִי.

"סְלִיחָה, סְלִיחָה, זֶה הֵיטָה רַק דְּגָמָא לָזֶה שֶׁבְּחֲפָשָׂה אֲנִיחֵנוּ מִנְסִים לְצַלֵּל בָּיָם שֶׁל הִנָּאוֹת, וּלְנַצֵּל כָּל דְּקָה בְּהִתְלַהּבוֹת מִקְסִימָלִית. הַנִּקְדָּה הִיא, שֶׁאֲנִיחֵנוּ צְרִיכוֹת לְלַמֵּד לְחַיּוֹת אֶת כָּל חַיֵּינוּ בְּצוּרָה כְּזוֹ! אִם נִשְׁקִיעַ אוֹתָהּ אֲנִירְגִּיה וְהִתְלַהּבוֹת בְּחַיֵּינוּ הַיּוֹמִיּוֹמִיִּים, אִם נִנָּסֶה לְהַפִּיק אֶת הַמְקַסִּימוֹם מִכָּל יוֹם בְּיָמֵי חַיֵּינוּ, וּבִכֵּן – כָּל הַיָּמִים יִרְאוּ כְּמוֹ בִּפְנִינֵת הַהַר'. תִּאֲרָנָה לְעֶצְמָכֶן!"

בְּנוֹת הַחֲמִישִׁיהָ שֶׁהִקְשִׁיבוּ בְּשִׁתִּיקָה לֹא הִתְרַשְּׁמוּ בְּיוֹתֵר מִדְּבָרֶיהָ שֶׁל תִּקְוָה.

לְבִסּוֹף הָעִירָה רַבָּקָה:

וּפְקָחִית מְאֹד, וְקוֹרֵאת סִפְרִים הַמְדַּפְסִים בְּשִׁיטַת בְּרִיל. בְּחִבְרַת זָרִים
הִיא בִּישָׁנִית וּסְגוּרָה, אֲבָל בְּבִית, כָּלֵם מְצַפִּים לַעֲצוֹת שְׁלָה וְלַעֲדוּד שֶׁהִיא
יודעת לתת. תִּקְוָה כּוֹתֶבֶת שִׁירִים בְּזִמְנָה הַפְּנוּי.

יוֹכֶבֶד קִיסָר, בַּת 11. יוֹכִי הִיא הַצְעִירָה בַּחֲמִישִׁיה, וְכֵלָה כְּדוֹר מְרָץ
וּפְעִילוֹת. הִיא תְּמִיד מוֹכֶנֶה לְכָל הַרְפָּתָקָה, מְהִירָה לְכַעַס אֵד גַּם מְהִירָה
לְהִתְרַצוֹת. אוֹהֶבֶת תַּעֲלוּלִים בְּכָל לֶבָה, אֵד מְמַעֵטֶת לְחֹשֶׁב עַל הַתּוֹצְאוֹת,
עַד שֶׁהִיא שְׁקוּעָה בָּהֶן עַד צֹאֵר. תַּחֲבִיבָהּ מִשְׁתַּנָּגִּים מִדֵּי חֹדֶשׁ בְּחֹדֶשׁ.

מוֹיֶשִׁי קִיסָר, בֶּן 9. הוּא הַגָּאוֹן שֶׁל הַמְשֻׁפָּחָה. אָבָא גָּאָה בּוֹ, וְאִמָּא
מְשֻׁתָּדֶלֶת לְהַתְמוּדָד אֹתוֹ. בְּמַצַּב הָרוּחַ הַמִּתְאַם, הוּא מְסַגֵּל לִשְׁנֵי מֵאוֹת
מִשְׁנִיּוֹת בַּעַל-פֶּה, וְכִשְׁאִין לוֹ חֶשֶׁק, הוּא מְסַגֵּל לְהַכְשִׁיל בְּמִבְחָן הַפְּשׁוּט
בְּיוֹתֵר בְּחֻשְׁבוֹן. מוֹיֶשִׁי אוֹסֵף מִטְבָּעוֹת וּמִמָּחָה בְּכָל עֵנִין טְכָנִי.

חִזְקִי קִיסָר, בֶּן 8. יֶלֶד עֲלִיז וְחִיכּוֹ, אֵינוֹ מִתְעַנֵּן בְּמִיחָד בְּלִמּוּדִים, אֲבָל
הוּא טוֹב יָב כָּל כֶּךָ, שֶׁאֲפֹלוּ הַמּוֹרִים אֵינָם יְכוּלִים שְׁלֹא לֶאֱהָב אוֹתוֹ. אֵין
כְּמוֹהוּ בַּמִּשְׁחָקִי "שְׁבוּיִים".

דָּן (דָּנִי) קִיסָר, בֶּן 5. מְתוֹק מְדַבֵּשׁ, יֶלֶדוֹן עֲצָמָי וּבַעַל בְּטָחוֹן עֲצָמִי, שְׁלֹא
כָּל כֶּךָ אֲכַפֶּת לוֹ מֶה אַחֲרִים אוֹמְרִים עָלָיו.

שָׂרָה'לָה קִיסָר, בַּת 3. פְּעוּטָנֶת חֲמוּדָנֶת עִם נְטִיָּה מְסַכָּנֶת לְלַכֵּת לְאִבּוֹד.

רַחֵל אֶהוֹבָה (אֶהוֹבִי) קִיסָר, בַּת 9 חֲדָשִׁים. תִּילָקֶת שְׂמִנְמִנֶת, שְׁכֶשֶׁמָּה כֵּן
הִיא – אֶהוֹבָה עַל כָּלֵם וּמְחִיכֶת כָּל הַזְּמַן, וְלֹא פֶלֶא – הִרִי יֵשׁ לָהּ אֶרְבָּעָה
אָבוֹת וְשִׁבַּע אִמָּהוֹת (מִלְבָּד אָבָא וְאִמָּא)!

"נרים ידיים?" שאלה תקוה את דיני בלחש.

"יש לנו בררה?" נאנחה דיני, ונטלה בהשלמה את מחברת החשבון שלה.

בעוד זקבה מתכווננת להמשיך ולתנות את מר גורלן, ולהזכיר לכלן את ההופעה הנפלאה שבה צפו בחפשתן, נעמדה בפתח הפתח מורתן לטבע, גברת רוקמן.

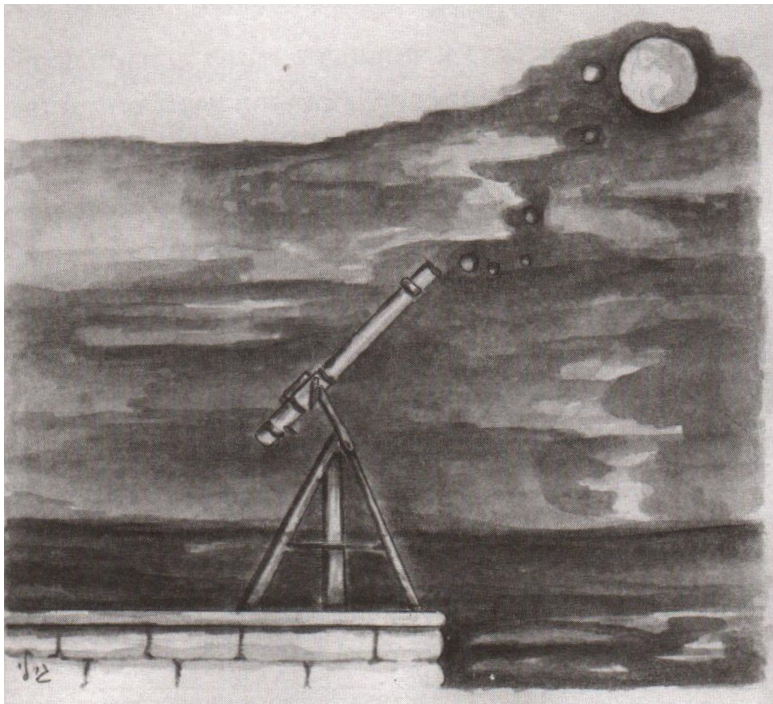
"אני מצטערת על האחור, בנות," הכריזה גברת רוקמן, כשהיא נכנסת לפתח כמו רוח סערה, "אבל הייתי עסוקה בשיחה טלפונית. יש לי חדשות מעניינות עבורכן."

כל הפתח הביטה לעבר הגברת רוקמן, אשה עגלגלה שלבשה תמיד בגדים בצבעים עזים ובהתאמה מוזרה למדי. היא היתה מפרסמת בין כל בנות בית הספר בשל רעיונותיה היצירתיים, ותמיד תמיד היתה עסוקה בחפוש אחר מבצעים מיוחדים שיעשירו את שעורי הטבע ויגרמו להם להיות מושכים ומעניינים. לא בכדי היתה חביבה על תלמידות בית הספר בית יעקב בבלומטאון.

"ויבכו," התחילה גברת רוקמן, כשהיא צונחת על הכסא מאחורי השלחן שלה ומניחה עליו ערמה גבוהה של ספרי למוד, "ויבכו, כרגע התקשרו אלי מהפלינטריום (מצפה כוכבים) של בלומטאון. הם הודיעו על הסכמתם לקחת תחת חסותם שבועים של למוד מרכז בנושא אסטרונומיה לבנות כתות ו' של בתי ספר בית יעקב בבלומטאון והסביבה."

גל של התרגשות עבר בפתח, ודיני ותקוה חיכו זו אל זו בהקלה. אולי השבועים האלה יצילו את אחיותיהן מחידק החפשה שדבק בהן?

"בְּמִשְׁךָ אֲרַבְּעָה עָרָבִים," הִמְשִׁיכָה מוֹרְתָנוּ, "תִּפְגֹּשׁ כָּל הַכֶּתֶה עַל גַּג בֵּית הַסֵּפֶר, כְּדֵי לַצְפוֹת בְּכוֹכְבֵּים דָּרָךְ טֶלֶסְקוֹפ. בְּנוֹסֶף לָךְ, נִלְמַד כָּאן בַּכֶּתֶה מִסֵּפֶר שְׁעוּרִים בְּנוֹשָׂא אֶסְטְרוֹנוֹמִיָּה. כָּל הַתְּלַמִּידוֹת תִּשְׁתַּתְּפֶנָּה בַּתְּחִירוֹת יְצִירָה אוֹדוֹת תּוֹפְעוֹת מִיַּחַדוֹת שְׁתַּצְפִּינָה בָּהֶן דָּרָךְ הַטֶּלֶסְקוֹפ. בְּשָׁבוֹעַ לְאַחַר מִפֶּן תִּתְקַזֵּם תְּכִנִּית מִיַּחַדָּת בְּמִינָה בְּפִלְטְרִיוֹם, שְׁתַּכַּלֵּל תַּעֲרוּכָה נוֹשֵׂאת פְּרָסִים מַעֲשֵׂה יְדֵי הַתְּלַמִּידוֹת." גִּבְרַת רוֹקְמָן הִשְׁתַּתְּקָה לְרַגֵּעַ וְהִסְתַּכְּלָה לַעֲבֹר תְּלַמִּידוֹתֶיהָ. "וּבִכֵּן, בָּנוֹת, מַה דַּעְתְּכֶן עַל כֵּן?"

הַמְשַׁפָּחָה גַם נִהְנְתָה לְרֵאוֹת תְּמוּנָה מְגֻדֶּלֶת שֶׁל לֹא אַחֲרֵת מֵאֲשֶׁר זָהָבָה
בְּעֵלְיוֹנִית הַחֲדָשָׁה שָׁלָה, נִצְבֶּת לְכַד אֶחָד הַטֵּלֶסְקוֹפִים עַל גַּג בֵּית הַסֵּפֶר.
תִּקְוָה נִצְמְדָה לַמְשַׁפָּחָה, מִקְשִׁיבָה לְתִאֲוִרֶיהֶן הַנִּלְהָבִים שֶׁל אַחֲיוֹתֶיהָ
אוֹדוֹת הַמִּצָּגִים הַשּׁוֹנִים. הִיתָה לָּהּ תַּחוּשָׁה מוֹזָרָה. הָאֲמָת הִיא שְׁלֹא
הַשְׁתַּנָּה דָּבָר, אֲבָל הַכֹּל הַשְׁתַּנָּה. הִיא עֲדִין אֵינָה רוֹאָה וְתִמִּיד תִּשָּׂאֵר מִחוּץ
לְמֵאֲרָעוֹת מְסִימִים, אֵד לְמֵרוֹת הַכֹּל, הַרְגִּישָׁה שֶׁיֵּשׁ לָּהּ מְקוֹם. הָעוֹלָם שֶׁיֵּד
לָּהּ בְּדִיוֹק כָּפִי שֶׁהוּא שֶׁיֵּד לְאַחֲיוֹתֶיהָ הָרוֹאוֹת. בְּפֶעַם הָרֵאוּשׁוֹנָה מִזֶּה זָמָן
רַב, הַרְגִּישָׁה שֶׁיֵּכֶת בְּאֲמָת.

קוֹלָה הַנֶּרְגָּשׁ שֶׁל בְּרָכָה קָטַע אֶת רֶצֶף מַחְשְׁבוֹתֶיהָ.
"מִצָּאֲתִי אַתְּ זֶה! זֶה כָּאֵן!" הִיא קָרָאָה. "בּוֹאוּ לְכָאן בְּלָכְוּ! מֵהָרִי!"
מִשְׁפַּחַת קִיסֵר מֵהָרָה לְרֵאוֹת עַל מָה הַמְהוּמָה. יוֹכִי נִטְלָה אֶת יָדָהּ שֶׁל
תִּקְוָה וּפְלִסָּה לָּהּ דֶּרֶךְ בִּקְהָל.

"מָה יֵשׁ, בְּרָכָה?" שָׁאַלָה רִבְקָה חֲסֵרֶת נְשִׁימָה, "מָה מִצָּאֲתִי?"
בְּרָכָה הִצְבִּיעָה לְעֵבֶר פָּנָה מוֹאֲרֶת בַּת־עֲרוּכָה. "חֲשַׁבְתִּי שְׂאוּלִי זֶה יַעֲנִין
אֶתְכֶם," אָמְרָה, כְּשֶׁעַל פָּנֶיהָ חִיוֹךְ רָחֵב.
"זֶה בְּאֲמָת זֶה?" שָׁאַלָה יוֹכִי.
"זֶה יָכוֹל לֵהִיוֹת?" הִתְרַגְּשָׁה זָהָבָה.
"כֵּן, זֶה בְּאֲמָת זֶה!" קָרָאָה דִּינִי.

"הִבִּיטוּ! זֹו הִצִּירָה הַמִּנְצַחַת בַּת־חֲרוּת!" צָהָלָה רִבְקָה. "אֲמָא, אֲמָא,
רֵאִית אֶת זֶה?"
"זֶה נִרְאָה מְרָשִׁים כָּל כָּךְ," אָמְרָה זָהָבָה בְּהִתְפַּעֲלוּת, "מִמִּסְגָּר וְתִלּוּי
עַל הַקִּיר."

"אֲנִי הֵייתִי מְקַשֶּׁטֶת אוֹתוֹ קֶצֶת אַחֶרֶת, אָבֵל גַּם כָּכָה זֶה נִרְאָה נִפְלֵא,"
אָמְרָה רַבָּקָה.

אָמַא קִיסָר וּבְנוֹתֶיהָ עָמְדוּ בְּדַמְמָה, מְבִיטוֹת עַל הַקִּיר שְׁמוּלָם.
תִּקְוָה, שָׂרָק הַצְלִיחָה לְהַרְגִישׁ מִסְגָּרַת שֶׁל תַּמּוּנָה, הַסְתַּקְרָנָה לְדַעַת עַל
מָה הַהִתְרַגְּשׁוֹת. "מִיִּשְׁהוּ יָכוֹל לַעֲדֹכָן אוֹתִי?" בִּקְשָׁה.

"אֵין צָרָךְ שְׁאַנְחֲנוּ נַעֲדֹכָן אוֹתָךְ," חִיכָה דִּינִי, "אַתְּ יוֹכֵלָה לִקְרֹא אֶת
הַיְצִירָה הַזֹּאת בְּעֶצְמָךְ. יֵשׁ גִּרְסָה בְּכֶתֶב בְּרִיל לִיד הַתַּמּוּנָה הַמְּמִסְגֶּרֶת."

"כֶּתֶב בְּרִיל?" שָׁאַלָה תִּקְוָה, מִתְקַרְבֶּת לְקִיר וְנוֹגַעַת בְּאַצְבָּעוֹת עֲדִינוֹת
בְּשׁוּרוֹת שֶׁעַל הַדֶּף. הִיא הִקְרִיאה לָאֵט וּבְרוּר: 'הַמִּבְטֵא אֶל תּוֹךְ עוֹלָמִי
הַפְּנִימִי – דִּקְלוֹם מִפְּרִי עֵטָה שֶׁל תִּקְוָה קִיסָר'. מָה?" תִּקְוָה הֶעֱבִירָה אֶת
יָדָהּ בְּמִימְנוֹת עַל הַשׁוּרוֹת פֶּעַם נּוֹסֶפֶת, כְּדִי לִוְדֹא שְׁאֵכֶן קִרְאָה נָכוֹן. "זֶה
מָה שֶׁכְּתוּב!" הִיא פָּנְתָה לַעֲבֹר מִשְׁפָּחָתָה, לְבָה דּוֹפֵק בְּחִזָּקָה. "אֲנִי לֹא
מְבִינָה, אֵיךְ זֶה הֵגִיעַ לְכֹאן?"

"אֲנִי מְקוֹה שְׁאֵת לֹא כּוֹעֶסֶת, תִּיקִי, אָבֵל מוֹיִשִּׁי הֵצִיעַ לְהַגִּישׁ אוֹתוֹ
לְתַחֲרוֹת," סִפְּרָה יוֹכִי. "אַתְּ זּוֹכֶרֶת אֶת הָעֶרֶב שֶׁבּוֹ יָצֵאנוּ אֲנַחְנוּ לְתַצְפִּית
הָרֵאוּשׁוֹנָה עַל גַּג בֵּית הַסֵּפֶר, וְאַתְּ נִשְׁאַרְתְּ בְּבֵית וְלִמְדָת אוֹתוֹ כִּיצַד לְהַפְעִיל
אֶת מַחְשַׁב הַבְּרִיל שֶׁלָּךְ בְּשִׁבְלִי הָעֲבוּדָה שֶׁלוֹ עַל חוּשׁ הָרֵאָה?"

תִּקְוָה הִנֵּהנָה בְּרֵאשָׁה בְּדַמְמָה.

"כְּשֶׁמוֹיִשִּׁי הִשְׁתַּמֵּשׁ בַּמִּדְפָּסֶת," הִמְשִׁיכָה דִּינִי, "הַשִּׁיר הַזֶּה שֶׁלָּךְ הוֹפִיעַ
אֵיכָשֶׁהוּ עַל הַתִּדְפִּיס שֶׁלוֹ."

"מֵאַחֵר יוֹתֵר, כְּשֶׁחֲזַרְנוּ הַבֵּיתָה," הִמְשִׁיכָה רַבָּקָה לְסִפְּרָה, "מוֹיִשִּׁי
הִרְאָה לָנוּ אֶת הַשִּׁיר. הֶחְלַטְנוּ שֶׁהוּא כָּל כָּךְ נִפְלֵא וּמִיחָד, וְהֵיינוּ חִיבוֹת
לַעֲשׂוֹת אֹתוֹ מִשְׁהוּ."

תִּקְוָה הִסְמִיקָהּ. הִיָּה עָלֶיהָ לִצְבֹּט אֶת עֲצָמָה כְּדֵי לְהֶאֱמִין שֶׁכֵּל זֶה אֵכֶן מִתְרַחֵשׁ.

"בְּאוֹתוֹ הִרְגַּע חֲשִׁבְנוּ שְׂאוּלֵי נְבִקֵּשׁ מִהַמּוֹרָה לְטַבֵּעַ לְהַכְנִיס אוֹתוֹ לַתַּחְרוּת, "אָמְרָה בְּרָכָה, "וְהִיא אָמְרָה שֶׁבִּאֲמָת כָּבֵד הִגְשׁוּ כִּמָּה דִּקְלוּמִים וְלָכֵן יִפְתָּחוּ אֶת הַתַּחְרוּת לְתַחִים נוֹסֵף – תַּחִים הַכְּתִיבָה."

"וְאֵת זִכִּית בִּפְרֵס הָרֹאשׁוֹן, "סִכְמָה אָמָא קִיסָר בְּנִצְחוֹן.

"מִזֵּל טוֹב!" אֲחֻלָּה יוֹכִי לְאַחוּתָה בְּקוֹל נִרְגָּשׁ.

תִּקְוָה עֲמָדָה, נוֹעֲצָת אֶת עֵינֶיהָ בְּדִקְלוּם הַמִּמְסָגֵר הַתְּלִוי עַל הַקִּיר. הָאֵם זֶה בִּאֲמָת הַדִּקְלוּם שְׁלָהּ? הָאֵם נִהְנוּ מִמָּנוּ הַשׁוֹפְטִים עַד כְּדֵי כָּךְ שֶׁבָּחָרוּ לְהַעֲנִיק לוֹ אֶת הַפְּרֵס הָרֹאשׁוֹן?"

"מִמֶּשׁ לֹא יֶאֱמֹן, "הַתִּנְשָׁמָה.

"הוֹ, נִהְדָּר, אֲנִי רוֹאָה שֶׁמִּצְאָתֶם אֶת הַשִּׁיר שֶׁל תִּקְוָה, "קִרְאָה גְּבֵרַת רוֹקֵמֹן, חוֹלֶפֶת עַל פְּנֵיהֶם. "זֶה פְּשׁוּט נִפְלָא, תִּקְוָה. פְּרֵס רֹאשׁוֹן – לֹא פָחוּת! וְעוֹד יוֹתֵר מִזֶּה – הַשׁוֹפְטִים נִהְנוּ מִמָּנוּ עַד כְּדֵי כָּךְ, שֶׁבְּרִצּוֹנָם לְהַשְׁאִיר אוֹתוֹ בְּתִצּוּגָה הַתְּמִידִית בְּאַגָּף הַנֶּעֶר שֶׁל מִצְפֶּה הַכּוֹכָבִים.

בְּרִשׁוּתָךְ בְּמוֹבָן!"

"אָה... כֵּן, זֶה בְּסִדֵּר. תוֹדָה רַבָּה, הַמוֹרָה, "גִּמְגָמָה תִּקְוָה.

"בְּבִקְשָׁה. אֲנִי שְׂמַחָה כָּל כָּךְ שֶׁזִּכִּית. בְּרִכוּתִי לְכֻלָּם, "קִרְאָה, וְרָצָה הִלָּאָה כְּדֵי לְבָרֵךְ אֶת אִידֵי בּוֹדֵנֵר עַל זִכִּיתָה.

"תִּיקִי, "אָמְרָה בְּרָכָה, מְנִיחָה יָד עַל כְּתֻפָּה שֶׁל אַחוּתָה, "תוֹכְלִי לְהַקְרִיא לְכֻלָּם אֶת הַשִּׁיר?"

"אֲנִי חוֹשֵׁב שְׁלֹא, עֲדִין לֹא, "תִּקְוָה הִיָּתָה נִרְגָּשֶׁת כָּל כָּךְ, שֶׁבִּקְשִׁי הַצְּלִיחָה לְהוֹצִיא מִלִּים סְפוּרוֹת מִפִּיהָ.

"אִזּוֹ אִם לֹא אֶכְפֹּת לָךְ, אֶקְרִיא אוֹתוֹ אֲנִי לְכֻלָּם," אָמְרָה אֲמָא קִיסָר
בְּשִׁקְטָהּ. הִיא נָטְלָה אֶת יָדָהּ שֶׁל תְּקוּהָ בַּיָּדָהּ וְהִחֲלָה לִקְרֹא אֶת הַשִּׁיר בְּקוֹל.

הַפֶּצֶט אֶל תּוֹךְ עוֹלָמִי הַפְּנִימִי

אוֹמְרִים לִי תָמִיד, כִּי אֵי שֶׁם בְּשָׂמִים,
נוֹצְצִים כּוֹכָבִים עַל מַצֵּעַ שֶׁל קְטִיפָה,
אוֹמְרִים לִי כִי הַיָּרֵחַ הוּא חֶרֶם פְּעָמִים,
וְגָדְלוֹ מִשְׁתַּנָּה, וְסָבִיב לוֹ הֵלֶה.

כּוֹכְבֵי הַלֵּכֶת שְׂאֵי שֶׁם נִמְצְאִים,
נִהְדָּרִים עַד כִּי אֵין מַלִּים לְתֹאֲרָם,
בְּמִרְחָב אֵין סוֹפֵי סוֹבָבִים וּמִסְתּוֹבָבִים,
סִיבּוּבָם לֹא הִפְרַע מֵעוֹלָם.

זֶה עוֹלָם אֲשֶׁר בּוֹ אֵין לִי חֵלֶק
חוֹמוֹת מְסֻבִּיבִי, עֲלִיהֶן מִנְעוּלִים,
חוֹמוֹת אֲשֶׁר אֵין בָּהֶן שַׁעַר אוֹ דָלֶת,
לְטַפֵּס וּלְעֶבְרָן לֹא אוֹכֵל לְעוֹלָמִים.

אֲבָל אֶת הַחֶסֶד לִי אֲנִי מַחֲפֶשֶׁת,
בְּמִקּוֹם בּוֹ גַּם אֲנִי מֵהִלֶּכֶת חִפְשִׁי.
שֶׁם יֵשׁ לִי תַצְפִּית, לְשֶׁם אֲנִי הוֹלֶכֶת,
זֶהוּ הַפֶּצֶט בְּעוֹלָמִי הַפְּנִימִי.

שֶׁם, גַּם אֲנִי רוֹאָה בְּעֵינַיִם בְּהִירוֹת,

שֶׁם, לֹא עוֹמְדוֹת בְּפָנֵי חוֹמוֹת – וְזֶה הָעָקֵר.
וְאוֹתָן עֵינַיִם עֲבוּרֵי מַמְצִיאוֹת,
אֵת כָּל מֶה שֶׁחָשׁוּב וְעֲבוּרֵי כֹה יָקָר.

שֶׁם אֲנִי רוֹאָה אֵת פְּנִיכֶם מְאִירוֹת,
שֶׁם אֲנִי רוֹאָה אֵת קֶצֶף הַיָּם.
יֵשׁ שֶׁם עֲצִים וּפְרָחִים לְמֵאוֹת,
גַּם אֵת עֲצָמֵי אֲנִי רוֹאָה שֶׁם.

לֹא הִפְסַקְתִּי, וְלֹא אֶפְסִיק לְחֹלֶס,
כִּי יָבוֹא יוֹם וְתִרְאִינָה עֵינַי כָּל תְּאוּרִיכֹן.
אֲדָּה עַד בּוֹא הָעֵת, עַד בּוֹא הַיּוֹם,
יֵשׁ לִי אֵת עוֹלָמֵי הַפְּנִימִי, וְהוּא מְאִיר לִי גַם כֹּן.

אִמָּא קִיסָר סִימָה לְקֹרָא, עֵינֶיהָ לַחוֹת מִדְּמָעוֹת. הִיא לְחַצָּה אֵת יָדָה
שֶׁל תִּקְוָה. כָּלֶם עֲמָדוֹ סְבִיבָה וְשִׁתְקוֹ.
תִּקְוָה רְצָתָה לְאַחֵז בְּרָגַע הַזֶּה לְנֶצַח. 'לְעוֹלָם לֹא אֶשְׁכַּח אֵת הַחוּזָה
הַזֶּה', חֲשִׁבָה, מְרַגִּישָׁה הֵיטֵב אֵת מִשְׁפַּחְתָּה סְבִיבָה, תּוֹמָכָת וּקְרוּבָה, מִלֵּאת
חֶסֶם וְאַהֲבָה. 'לְעוֹלָם לֹא אֶשְׁכַּח אוֹתָהּ!'
"בַּחוּץ יוֹרֵד עֲדָן גֶּשֶׁם שׁוֹטֵף, דִּוְחָה יוֹכִי, לְאַחֵר שֶׁהֲצִיחָה מִבַּעַד
לְחִלּוֹן. הַמִּשְׁפָּחָה כָּלָה עֲמָדָה בְּלוּבֵי שֶׁל מִצָּפָה הַכּוֹכְבִּים, מַחֲכָה לְאַבָּא
קִיסָר שִׁיגִיעַ לְאַסּוֹף אוֹתָן. שָׁרָה יָלָה נִרְדָּמָה שׁוֹב, רֹאשָׁה מִנַּח עַל כְּתֻפָּה שֶׁל
אִמָּה.
"טוֹב שֶׁהַבָּנִים לֹא נִמְצְאוּ כָּאן, הַעִירָה זֶהְבָּה. "הֵם הָיוּ וְדָא
מִשְׁתוֹלְלִים כִּהְיוּ."

"אתָּן יוֹדְעוֹת", אָמְרָה רַבֵּקָה לְאַחִיוֹתֶיהָ, "יּוֹם יָבוֹא וְהַבָּנִים הָאֵלֶּה יִגְדְּלוּ וַיִּהְיוּ לְהִיּוֹת אֲנָשִׁים אַחֲרָאִיִּים, הוֹרִים לִילָדִים, חֲבָרֵי קֹהֶלֶת מְכַבְּדִים."

"כִּדֵּי שָׂזָה יִקְרָה", צַחֲקָה בְּרַכָּה, "צָרִיף לְהִתְרַחֵשׁ נֶס." תִּקְוָה עֲמָדָה לִידָם, שְׂמִיחָה וּמֵאֲשָׁרֶת, עֲדִין אוֹחוֹזֶת בִּינְדָה הַחֲמָה שֶׁל אִמָּה. הַזְכָּרוֹן שֶׁל הָעָרֵב הַמֵּיחָד הַזֶּה מְחַמֵּם אֶת לִבָּהּ. 'נִסִּים, חֲשֻבָּה לַעֲצָמָה, 'נִסִּים יְכוּלִים לְהִתְרַחֵשׁ. וְהַיּוֹם הֵם בְּאַמָּת הִתְרַחֲשׁוּ.

הִיא הַקְשִׁיבָה לְטַפּוֹת הַגֶּשֶׁם הַשּׁוֹטְפוֹת אֶת הָרְחוֹב, וְהַרְגִּישָׁה שֶׁגַּם מִתּוֹךְ לִבָּהּ נִשְׁטָפִים כָּל שְׂרִידֵי הַצֶּעַר וְהַכְּאֵב, וְזָכְרוֹן הַיּוֹם הַמֵּיחָד הַזֶּה מְחַמֵּם אוֹתוֹ בְּנִעִימוֹת. וְכִמוֹ שֶׁאַחֲרֵי הַגֶּשֶׁם זֹרַחַת הַשֶּׁמֶשׁ, גַּם בְּלִבָּהּ זָרַח אֹר.